

ποιόν; Θα το μάθω...

Τηλεγράφημα δόκτορος Σουαρό προς τον Βάν Έλσιγγ, εις Αμότελδουαμον.

6 Σεπτεμβρίου.

Δύο ημέρας ησυχίας. Σήμερον όμως δυστυχώς τρομερά μεταβολή. Έλθετε άμέσως. Μή χάνετε στιγμήν. Προς Θεού σπεύσατε!

Σουαρό

ΚΕΦ. Γ'

Έπιτολιή δόκτ. Σουαρό προς τον Άρθ. Όλμγουό

6 Σεπτεμβρίου

Άγαπητέ μου Άρθουρε,

Πρόκειται να σε λυτήσω. Σήμερον αειψίδιος ή μίς Λουκία εσηκώθη τρομερά γλωμιά και εξηντήλημένη. Όπως μου έλεπε ή μητέρα της, όλην την νύκτα την άκουγε να στενάζει και να βογγά, ως να υπέφερε δεινώς. Έλθε, άγαπητέ μου φίλε, εάν ή κατάσταση του πατρός σου σού το έπιτρέψη. Σφίξε την καρδιά σου κι έλπιζε. Έτηλεγράφησα στον Βάν Έλσιγγ να έλθη άμέσως. Όταν αυτό εινε πλησίον μας, ό κίνδυνος μεταβάται. Σε περιμένο, καλέ μου φίλε. Η παρουσία σου εδώ θα έμψυχώση και την άτυχη Λουκίαν, ή οποία εινε ένας άγγελος, άγγελος πάσχον... έλθε τάχιστα.

Πάντοτε δικός σου

Γζών Σουαρό

Ήμερολόγιον του δόκτορος Σουαρό.

7 Σεπτεμβρίου. — Ο Βάν Έλσιγγ ήλθεν άμέσως. Μόλις με συνήντησε στο σταθμό που τον έπεριμένα μ' ερώτησεν ανήσυχος:

— Μήπως έλεπε τίποτε το άνησυχαστικό για τη Λουκία στον μυστήριον της;

— Όχι.

— Έκαμες καλά, φίλε μου, πολύ καλά. Καλύτερα να μη μάθην τίποτε. Όσο μάλιστα να μη το μάθην ποτέ αυτό που συμβαίνει, εκτός εάν βρεθώμε μερός σε κίνδυνον, αν ή ανάγκη το καλέση. Ναί, καλέ μου Σουαρό. Έσο προσεκτικός. Συ δεν ξέρεις επίσης τίποτε σχεδόν άκόμη. Προς το παρόν δεν θά σού είπω τίποτε. Αργότερον όμως ναί...

Παραξευθέντα κι άνησύχησα πολύ με τα λόγια του.

— Πέστε μου τί συμβαίνει, τον παρεκάλεσα. Γιατί το άναβάλετε;

— Ο Βάν Έλσιγγ εστάθη, μ' εκώταξε κατάματα και μου έλεπε:

— Να σου είπω; Τι να σου είπω; Υπάρχουν πράγματα που δεν λέγονται. Πράγματα που πρέπει να τα φυλάμε βαθειά κρυμμένα στο μυαλό μας. Πράγματα που κι όταν τα ψιθυρίση κανείς στον ίδιο τον έαυτό του προκλιούν τρόμο. Τι να σου πω, Σουαρό; Άφησε να βεβαιωθώ πρώτα. Ο άνθρωπος ειναι μυστήριο, ή ζωή ειναι μυστήριο, βαδίζουμε μέσα στο σκότος ψηλαφητά. Άφησε να βεβαιωθώ σου λέγω. Ο Θεός ειναι μέγας και ο Σατανάς ειναι τρομερός! Έγχε υπομονήν, Σουαρό. Θα μάθης. Όχι όμως άμέσως. Όταν βεβαιωθώ θά σου είπω. Το μυστικό θά εινε τόσο φρικτό τότε, ώστε κατ ανάγκην πρέπει να σου το άποκαλύψω, γιατί θά έχω άναγκην συμμάχον. Προς το παρόν όμως έχε φρόνησιν. Σώπα!...

Μή σου φύγει ούτε λέξις. Λέγε ότι ή μίς Λουκία πάσχει από άναιμίαν και τίποτε περισσότερο. Αυτά είχα να σου είπω. Και τώρα λέγε μου: Τι της συνέβη της καλής κόρης;...

Τού είπα τα τελευταία συμπτώματα που παρουσίασεν ή μίς Λουκία, καταλεπτώς. Τα άκουσε με προσοχήν, συννοημένη και έγινε σοβαρός. Κρατούσε μαζί του ένα κιβώτιο με διάφορα ιατρικά έργαλειά και φάρμακα. Έτραβήξαμε προς το σπίτι της μίς Ουδέστενρα και μ' υπεδέχθη μόλις εφτόσαμε ή μητέρα της. Η δυστυχής γράια υποφέρει διαπλά τώρα συνεπεί της άσθενείας της κόρης της.

Ο Βάν Έλσιγγ άνυπομονούσε να επισκεφθί την Λουκίαν.

— Πού εινε; ρώτησε. Θέλω να την δω άμέσως.

Εισήλθαμε στο δωμάτιο της Λουκίας και την βρηκαμε στο κρεβάτι της. Η γλωμάδα της σήμερα μ'ς εξέπληξε και τους δύο. Κατεβλήθη τρομερά. Φαίνεται σαν να μην έχη καθόλου αίμα στις φλέβας της. Τα κόκκαλα του προσώπου της εινε πεταγμένα έξω και πολύ ευδιάκριτα. Αναπνέει με δυσκολία και φαίνεται πως υποφέρει τρομερά.

Μόλις ο Βάν Έλσιγγ την αντίκρυσεν, άφησε κάτι που έμοιαζε με βουχηθμόν θηρίου. Εμαρμάρασεν από κατάπληξι, καιδέν ξεκολλούσε τα μάτια του από πάνω της.

Η Λουκία δεν μπορούσε ούτε να μιλή από την εξάντησή της. Ο Βάν Έλσιγγ δεν είπε λέξι. Μ' άρπαξε από το χέρι σφιχτά, με παρέρουε έξω, μ' έβασε σ' ένα πλαγιόν δωμάτιο, εκλείσει την πόρτα και ταραγμένος, κατασπυγγινημένος είπε: (Άκολουθεί)

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΜΑΣ

Η ΔΙΑΒΟΛΟΓΥΝΑΙΚΑ

[Του Ριζάρου Έφ. Σαβάϊ]

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου και τέλος)

— Όχι! Είναι πολύ προσεκτική, ποιός, κα' δυνατή! Είναι τετραπέρατη! Και τί ώραία που έχομενος τον έθνικόν χορόν έκείνο το βράδι! Την ύποπτεύθηκα βέβαια λιγάκι τότε, άλλ' είχατε παιά γνωσιδή με την Ρασοικήν κοινονίαν. Οι Βελίτοκη εκτιμώνται από τον Τσάρου και δεν τολμούσα να διαπράξω καρμάν πλάην. Γι' αυτό έτηλεγράφησα στο Παρίσι και έλιγα στη σύζυγό σας, δι' είσοδον πολύ άδοθην. Το τετρασμά μου ίπέτυχε. Άλλ' αλήθεια ή σύζυγός σας ο'ς περιούσι άνυπομονώς...

Έ'πε πεισε να την καλίσω και πέροσαμε εδύο όρια. Πλησίαζε το εσπέρνι. Την προήην μ. μ. άκριβώς έσπήκαμε στο τραίνο. Έξεκινήσαμε και άποχαιρέτισα την Πετρούπολι δια παντί. Βοισκόμιστε υπό συνοδιον και είχε δοθή διαταγή να μη συνομιλήσομε με κανένα. Έν τούτοις ταξίδευσα χορούμενος γιατί έφιγχα το δέλεπον τον θανέτου και άκουγα με εύχαιόσησι τη γυναικα μου ν' αναβηματιζή τη Ρασοική Άστυνομία, ή όπεια την έξίλαβε ως μηδελίτοισιν.

Σε όλο το δρόμο μας μέχρι των συνόρων είλαμε συνταξειδιώτην τον Βαρθών Φυλεριθ. Στόν σταθμό του Εϊδκόσεν μ' άπεχαιρέτισε.

— Λένος, μ'ος είπε, δ'εν εινε για ε'ς ή Πετρούπολις. Είσοθε άνόητος αν και έχε ε ώραίεσ έμπεύσεις, άγαπητέ μου. Χλίστε!

ΚΕΦ. 44110Ν 17ον

Εις την Όπερα των Παρισίαν

Τρε'ς μήνες βραδύτερον ή σύζυγός μου κι' εγώ κατεβαίνομε δια βράδι από το άμειε μέχρις στήν « Γκραντ Όπερα » των Παρισίαν

Έχλώιζε. Τη στιγμή που βρηθόσασ την Λάωα μου να κανίβη, ένα χέρι άκούμπησε στον ώμο μου. Γύρισα και είδα τον Σοσα! Τα ρούχα του είχαν γυαλίσει από την πολυκαιρία. Δέν ήταν πια άξιωματικός της φροσύνης.

— Γιά το όνομα του Θεού, μου ίρηθύσασ, έχω ανάγκη να σ'ος δαιλίσω, Λένος.

— Πολύ καλά, άπήνησα. Θα δ'ηγήσω την χερία στο θεαρείο και θά έλθω να σ'ος συναντήσω Σύν! θά γυρίσω έμισος.

Και έπλησίασα την σύζυγό μου, ή όποια πορακολουθούσε την συνομιλία μου, την έφερα στο θεαρείο και της είπα:

— Συγχώρησέ με για λίγα λεπτά.

— Τι τρέχει;

— Ένας κύριος, κάτω...

— Κύριος;

— Ναί... ένας άθελωπος που θέλει να μ'ος μιλήση

Η γυναικα μου πήγε στο θεαρείο χωρίς να δ'ρηθ'η

Και βρηκα και ανονήθηκα με το Σάα.

Τι άξιολύπητος και πόσο θλιβερός ό δυστυχής!

Η Έλσην τον είχε καταστρέψει.

— Άχ! Άθονο, μου είπε. Αυή ή γυναικα ειναι ό ίδιος ό διαβολός! Μι κατόσορνε. Με παρίσασε κωκράν της Ρασσίας, μόνον και μόνον για να σ'οδη ή ίδια από τη Ρωσοική δικαιοσύνη. Η άγαπη της ήταν ένα ψέμμο. Δέν κατέβασα να της πάρω ούτε δια φιλή, τίποτε άπολύτως. Και τώρα πρέπει να με βοηθήσης, Άρθουρε, πρέπει να μ'ος δώσης τα έξοδα να φύγω για την Άμερικη. Έκαμα να τι ι'ς βάρος σας που δε δικαιολογείται'σού έλεμα τη... γυναικα! Συγχάρησέ με. Η τιμαρία μου εινε άρκετή.

Τον έληπήθηκα. Τού έδωσα το ποσόν που μου ζητούσε και χωριστήκαμε. Οι έφριγε την έπομένη για το 'δο κόσμο. Ήταν άδύνατο να ξαναγρηθ'ω σ'η Ρωσία.

(Όταν ξαναγύρισα στο θεαρείο, είδα σ' έ' από ' αντικρινά θεαρεία την περιφρομη έπίσημο σύζυγό μου, την ώραία Έλσην, μέσα σ' ένα γκροππ ενγείων και βαθυπλούτων.

— Τι κοιτάεις; Άρθουρε, μου είπε ή γυναικα μου.

Της είπα πως ή αντίκρινή μας ήταν γνωστή μου και της ζήτησα την άδεια να την εκσκιεφθώ.

Δέν ύπομιαοτηε τίποτε και μ'ος το έπιτρέψε.

Η Έλσην με ύποδ'ιχτηκε στο θεαρείο της γελασή και προθύμη.

— Ειναι ή κυρία σας στο θεαρείο άπάναντι; με ρώτησε.

— Ναί, κυρία, της άπήνησα, ή κυρία μου, ή έπίσημος σύζυγός μου, ή πορομοτική.

Έγέλασε το παρ'εξο γέλιο της, μου έδωσε το χέρι της και χωριστήκαμε.

Ε Π Ι Λ Ο Σ

Μήνες έπέρασεν από την νύχτα αυτή. Έν τω μεταξύ ήλθε στο Παρίσι κάποιος από τους Ρώσους συγγενείς μου Βελίτοκη. Την ίφ'οξήνησα σ'οίτε μου, άφοδ έφρόντιο να τοδ διηγηθώ την περιπέτειά μου, για να μη καταπληθ'η βλεπτοιας την σύζυγό μου. Μόλις άκουσε την τραγικήν ιστορία μου, άνεπήδησε κατάπληκτος.

— Άηδ'ες σ'η Ρωσία μ' έκείνην! μου είπε ταραγμένος.

— Την έγνωρίσατε; Τον ρώτησα.

— Αφ'ελεμον, αν ο'ς ήτο συμπαθής ή νέα αδιή, καλλίτερα να σιωπήσω...

— Γιατί; Λίγεται μου, τί συνέβη;

— Όχι, την άπηγγόνησα μέσα στο ύπόγειο της φυλακής της. Είχε έλθ'η κρηφά σ'ην Πετρούπολι, την άεκαλύψαν, την συνέλαβαν και την θανάτωσαν χωρίς πολλές διατυπώσεις. Ένυχε να την ιδώ κατά την σύλληψήν της. Κατόπιν έμοθα περί τοδ τραγικού της τέλους.

Δέν έξισα γιατί, αλλά ή είδησις αυτή τοδ θανάτου της Έλσην μ' έλύπησε πολύ. Έσφιχτηκεν ή καρδιά μου. Κι' άκόμη τώρα, ο'νάκις την θυμομαι, άνατριχίζω!

Τ Ε Λ Ο Σ